

Ön yargı aşırında, iman hakikatlerinin tebliğinde, bazı sünnetlerin terk edilmesi doğru mu? Nur talebeleri neden sarık ve cübbeye gereken ehemmiyeti vermiyor?

Sarık sarmak sünnettir, sararsan sünnet sevabı alırsın, sarmaz isen sünnet sevabından mahrum kalırsın. Sarık sarmayı farz gibi görmek ve bunu İslam'ın en büyük ve tek meselesiymiş gibi lanse etmek, doğru ve tutarlı bir yaklaşım değildir.

Bu durumda sarık saran birisine "**Sen neden sarık sarıyorsun?**" demek doğru olmadığı gibi, sarmayan birisine fasık muamelesi yapmak da en az onun kadar yanlış bir tavidir.

İnsanların ekseriyeti dinden uzaklaşmış, farzlar terk edilmiş, büyük günahlar serbestçe işlenir hale gelmiştir. Hatta çok insanların imanları taklidi olduğu için kabre imansız girme riski ile karşı karşıyadır. Böyle bir toplumsal yapıda **birinci vazife** iman tahkim edilmesi, **ikinci vazife** büyük günahların terk edilmesi, **üçüncü vazife** farzların ihyası, **dördüncü vazife** sünnetin ihyası olmalıdır. Bu sıralamayı atlayıp sünnetin ihyasını öne almak farz olan tebliği savsaklamak demektir.

Allah'ı, kaderi, ahireti tanımayan bir adama, gidip sarığın faziletinden bahsetmek ya da hâl dili ile sarığı telkin etmek, sonuç vermeyeceği gibi ters tepkilere neden olacaktır.

Cami cemaati dahi şeriattan ve onun hükümlerinden ürkütülmüş iken sarık, sakal, cübbe gibi bir kısım sünnetleri onların gözüne sokarcasına, bunu dava haline getirmek müspet bir tavır değildir. Sarık sarmamakla itham edilen Nur talebeleri iman hakikatlerini anlatarak onlarca yüzlerce gencin namaza başlamasına ve sarığı sevmelerine vesile olmaktadır.

"Bu aşırda ön yargıdan dolayı karşıdaki dinlemeyebilirmiş ve iman kurtarma hizmeti bu sünnetten daha değerlidir." diyenlerin ifade etmek istediği incelik bu gibi noktalardır; yoksa onlar sarık sarılmasına karşı değiller.

Toplumsal yapı bu gibi sünnetleri işleme kıvamında geldiğinde onların da (*nümayiş için değil*) ihlas ile sarık saracağı muhakkaktır. Kaldı ki beş vakit namazlarda, evlerinde, sarık saran Nur talebeleri çoktur.

Anlatmak bizden, kabul edip ettirmeme elbette Allah'tandır. Lakin biz de anlatmanın usulüne ve gereğine uymakla mükellefiz. Tekfirci / selefici radikal guruplar da tebliğ yaptıklarını iddia ediyorlar, ama onların tebliğleri insanları dinden uzaklaştırıyor ve soğutuyorlar. Demek dini tebliğ etmenin tek unsuru kılık kıyafet

değilmiř. Dini Ehl-i sünnete uygun bir řekilde yařamak ve müspet hareket prensibine uygun bir řekilde duyurmak gerekiyor.

Sakal konusunda Üstadımızın ifadesini aynen alıyoruz:

"Sakal meselesi ise: Bu bir sünnettir, hocalara mahsus değil. Bu millette yüzde doksan sakalsız olanların içinde küçükten beri sakalsız bulundum. Bu yirmi senedir bana resmî hücumlarda bazı arkadaşlarımlın sakallarını kestirmeleriyle, benim sakal bırakmadığım, bir hikmet, bir inayet-i İlâhiye olduğunu ispat etti. Eğer sakal olsaydı, tıraş edilseydi, Risale-i Nur'a büyük bir zarardı. Çünkü ölecektim, dayanamayacaktım."

"Bazı âlimler 'Sakalı tıraş etmek caiz değildir.' demişler. Muradları, sakalı bıraktıktan sonra tıraş etmek haramdır, demektir. Yoksa hiç bırakmayan, bir sünneti terk etmiş olur. Fakat bu zamanda, dehşetli pek çok günah-ı kebîreden çekinmek için, bu terk-i sünnete mukabil, Risale-i Nur'un irşadıyla, yirmi sene haps-i münferit hükmünde işkenceli bir hayat geçirdik; inşaallah o sünnetin terkine bir kefarettir."(1)

(1) bk. [Emirdağ Lahikası-I, Yirmi Dördüncü Mektup.](#)